

STATEČENĀ•

PĀjtek, 20 Āervenec 2007

Milá Danielo, je mi 33 let, jsem podruhé vdaná, a v současně době se svojí třináctiletou dcerkou na mateřské. Z prvního manželství mám holčičku (8 let), která žije s bývalým manželem. Můj životní partner je velmi zamotaný, proto zažívám dŕství. Jako nejmladší z třinácti holek jsem vyrůstala v nefunkční rodině.

Otec alkoholik, naprosto mimo, maminka hodná žena, která zaobstarávala vše. Dám, hospodaření, práce, proto jsem na nějakou extra výchovu a mazlení jaksi nezbyval. Avšak díky tomu máme velice hezký vztah s oběma dcerkami; s sestrami; ta starší se o nás starala místo mámy. Když se ohlížím zpátky, mamka opravdu nebyla ta, co o nás věděla a teď by najednou chtěla, abychom se změnily, abychom jí tu cestu, kterou si k nám zavěděly, našly. Ale pro mě je pozdě, chvíle, kdy jsem jí tak moc potřebovala, jsou pryč a nejde vrátit čas.

Věděla nám, přes věchny ty otěsné zážitky s otcem, že ho musíme ctít, "je to přeci náš otec". Ale pro mě se vztah s ním uzavřel před lety, kdy jsem odešla od prvního manžela. C mnou tehdy naprosto přestal komunikovat, vymazal mě po mém rozvodu ze svého života. Pro něj od té doby neexistuji. Bez jediného slova vysvětlení... matka mě přesvědčuje, abych se chovala pokorně a stále zkoušela kontakt navázat, já však po mnohých pokusech u odmítám, spíše cítím nenávisť - i když mi celý život táta chyběl. Nepamatuji si, že by mě vzal za ruku, jakkoliv mi dal najevo, že mě má rád nebo cokoli, co mi chybí. Maminka se svým životním heslem - nevyhovovat, všem vyhovět za každou cenu - si ani nedokáže představit, co si s táhnou za balvan z dŕství a dokonce si dává za vinu, jak mě špatně vychovala. Zas mi teď slzy, zas ta lítost, že přes to věchno bych se snažila jí věchno vypovědět, a zase skončí na nějaké debatě jejími slovy: "To mám za věchno, co jsem pro vás udělala..." A tak stále dál a dál, jen její sebelítost a výčitky.

Mnohokrát jsem to zkoušela, i sestry nepotěšily, ale u nějak na to nemám sílu. Ano, mám ji ráda, ale nejde zašít od zátku, musím si pomoci sama, jen nevím jak. Ani nemám nikoho, komu bych to povídala a taky se za to stydím. Ani ti nevím, z které strany svůj problém zašít: zda rodiče, můj vztah, nebo moje vnitřní já? Stále odolávám tlaku bývalého žití, momentálně si hledám práci, věřím, že věchno bude zase dobré. Ale stále se cítím vnitřně roztěsná, ráno vstávám unavená, snad stejně, jak jsem byla spát. Prostě mi teď do obou bo to ze věchno stran... Přiznávám, polevila jsem i myslím v partnerském vztahu, nezvládám být veselá, když mi tak není. Mám stálý pocit vnitřního neklidu a napětí, jsem podrážděná, často mě bolí žaludek, trpím migrénou. Můj základní problém je nízké sebevědomí a bídná komunikace. V kolektivu jsem divná, introvert, neumím navázat rozhovor. Představ si - ČERVENÁM SE! Přesto mám společnost ráda, ráda se směju, ale nějak neumím zaplout ostatní...

Taky moc ráda prošívám tyhle stránky, je mi tu moc dobře, vidím, že v tom nejsem sama :-). Přijdu Ti hezký víkend, věřím, že vliv počasí nekazí pohodu, která z Tebe po síti záší. Magda .